

opusdei.org

Slavnost Božího Těla, část II.

Homilie zakladatele Opus Dei
na Slavnost Božího Těla 28.
května 1964, která byla
uveřejněna v knize Jít s
Kristem. Část druhá

09.06.2020

*Chléb a žeň: společenství se všemi
lidmi*

157 Ježíš je – jak jsem řekl na začátku
– rozsévač, který skrze křesťany
pokračuje ve své božské setbě.
Kristus svírá obilí ve svých

probodených rukou, smáčí je svou krví, omývá je, čistí je a rozhazuje do brázdy, kterou je svět. Rozhazuje zrna jedno za druhým, aby každý křesťan mohl ve svém prostředí vydávat svědectví o plodnosti smrti a vzkříšení našeho Pána.

Jsme-li v Kristových rukou, měli bychom se sytit jeho spasitelskou krví, nechat se rozhazovat jako zrna, přijímat svůj život podle Boží vůle. A přesvědčovat se, že, aby semeno přineslo úrodu, musí padnout do země a odumřít (srov. Jan 12,24–25). Teprve potom vyrostе stéblo a na něm klas. Z klasu je pak chléb, který bude Bohem proměněn v Kristovo tělo. Tak se znovu spojíme s Kristem, který byl naším rozsévačem. *Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě* (1 Kor 10,17).

Mějme stále na paměti, že žádný plod nevyroste bez předchozí setby, je tedy třeba velkoryse rozhazovat Boží slovo, pracovat na tom, aby lidé poznali Krista a pocítili po něm hlad. Tento svátek *Corpus Christi* – svátek Těla Kristova, chleba života – je vhodnou příležitostí, abychom se zamysleli, nad tímto hladem, který lze v dnešním světě pozorovat: hladem po pravdě, po spravedlnosti, po jednotě a po míru. Tváří v tvář hladu po míru bychom měli opakovat se svatým Pavlem: Kristus je náš pokoj, *pax nostra* (Ef 2,14). Hlad po pravdě nám má připomenout, že Ježíš je cesta, pravda a život (srov. Jan 14,6). Těm, kdo usilují o jednotu, bychom měli ukázat Krista prosícího, abychom byli *consummati in unum*, v dokonalé jednotě (Jan 17,23). Hlad po spravedlnosti nás má dovést k původnímu zdroji svornosti mezi lidmi: musíme si uvědomit, že jsme děti jednoho Otce, tedy bratři.

Mír, pravda, jednota, spravedlnost. Jak se to zdá někdy obtížné překonávat různé bariéry bránící lidskému soužití! A přece, my křesťané, jsme povoláni, abychom uskutečňovali tento velký zázrak bratrství, abychom s pomocí Boží milosti dosáhli toho, že se lidé budou chovat křesťánsky, budou nést břemena jedni druhých (srov. Gal 6,2), jsme povoláni žít přikázání lásky, která je svorníkem dokonalosti a naplněním zákona (srov. Kol 3,14; Řím 13,10).

158 Nesmíme si však zakrývat skutečnost, že je toho ještě mnoho, co zbývá udělat. Jednou, když pozoroval jemné vlnění nalitých klasů, řekl Ježíš svým učedníkům: *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň* (Mt 9,37–38). Stejně jako tenkrát, i dnes je málo dělníků, kteří by snášeli břímě dne i horka (srov. Mt 20,12). A jestliže my, kdo pracujeme,

nebudeme věrni, dojde k tomu, o čem píše prorok Joel: *Pole bylo zpuštěno, naříkala ornice, neboť to tam je obilí, vyschl mošt, žárem vyprahl olej. Hanběte se, rolníci, naříkejte, vinaři, pro pšenici a ječmen, veta je po sklizni pole* (Jl 1,10–11).

Sklizeň na poli přijde nazmar, nebudeme-li ochotni velkoryse přijmout neustálou práci, práci, která může trvat dlouho a být únavná: nebudeme-li ochotni obdělávat půdu, zasévat semena, hlídat pole, žnout, mlátit... Boží království se buduje v lidských dějinách, v čase. Bůh nám všem svěřil tento úkol a nikdo si nemůže myslet, že je od něho osvobozen. Až se dnes budeme klanět Kristu v eucharistii, pomysleme na to, že ještě nenastal čas odpočinku, že je třeba ještě pracovat.

V Knize Přísloví se uvádí: *Kdo vzdělává svou půdu, má chleba dosyta*

(Př 12,11). Snažme se aplikovat tento výrok duchovně: ten, kdo neobdělává Boží roli, ten, kdo není věrný Božímu poslání a neslouží ostatním, nepomáhá jim poznávat Krista, ten sotva pochopí, co je to eucharistický chléb. Nikdo si neváží něčeho, co ho nestálo žádné úsilí. Abychom dovedli ocenit a milovat eucharistii, musíme projít Ježíšovou cestou, jeho postupem: být obilím, odumřít pro sebe sama, vstát k novému životu a vydat hojný užitek: stonásobný (srov. Mk 4,8).

Tuto cestu lze shrnout do jednoho slova: milovat. Milovat znamená mít velké srdce, spoluprožívat starosti lidí z našeho okolí, umět odpouštět a mít pochopení: obětovat se s Kristem za duše bližních. Budeme-li milovat jako Kristus, naučíme se sloužit a budeme ochotni odhodlaně a s láskou hájit pravdu. Abychom takto milovali, je třeba vytrhnout ze svého života všechno to, co v nás narušuje

Kristův život: skon k vlastnímu pohodlí, pokušení sobectví, snahu o vlastní vyniknutí. Jen když v sobě budeme prožívat Ježíšův život, budeme ho i moci předávat druhým, jen tehdy, když na sobě zakusíme odumření obilného zrna, když budeme pracovat v hlubinách země a přeměňovat ji zevnitř, budeme schopni ji i zúrodňovat.

Křesťanský optimismus

159 Někdy bychom snad mohli být v pokušení myslet si, že toto všechno je sice moc hezké, ale jen jako nějaký neuskutečnitelný sen. Říkal jsem vám, abyste obnovili svou víru a naději; zůstaňte pevní a mějte jistotu, že naše sny budou Božím divem splněny. Ale je naprosto nutné, abychom byli pevně zakotveni v křesťanské ctnosti naděje.

Nepřijímejme jako samozřejmost zázraky, které se dějí denně před našimi zraky – obdivuhodný zázrak,

že Pán každý den sestupuje do rukou kněze. Ježíš chce, abychom byli bdělí, abychom se neustále přesvědčovali o jeho velké moci a abychom znovu slyšeli jeho slib: *Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum* (Mk 1,17), pojdte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí – budete-li mne následovat, podaří se vám přivést lidi k Bohu. Měli bychom těmto Ježíšovým slovům věřit a nasednout do lodky, chopit se vesel, vytáhnout plachty a vydat se na moře světa, který nám Kristus dává jako dědictví. *Duc in altum et laxate retia vestra in capturam* (Lk 5,4), zajed' na hlubinu a spusťte sítě k lovení!

Tato apoštolská horlivost, kterou vložil Kristus do našeho srdce, by se neměla vyčerpat – vyhasnout – nějakou falešnou pokorou. Je sice pravda, že za sebou vlečeme své osobní nedostatky, ale je také pravda, že Pán s našimi chybami počítá. Jeho milosrdnému pohledu neuniká

skutečnost, že my lidé jsme tvorové mající své nedostatky, slabosti, nedokonalosti, že jsme nakloněni ke hříchu. Ale přikazuje nám, abychom s nimi bojovali, abychom své chyby přiznávali, ne abychom klesali na mysli, ale činili pokání a toužili stát se lepšími.

Kromě toho bychom měli mít stále na paměti, že jsme pouhými nástroji: *Vždyť co je Apollos? A co Pavel? Jen služebníci, kteří vás přivedli k víře, a každý (má jen tolik), kolik mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zalil, ale Bůh dával vzrůst (1 Kor 3,5–6).* Učení, poselství, které máme hlásat, má svou vlastní nekonečnou plodnost, která nezáleží na nás, ale na Kristu. To sám Bůh chce uskutečňovat dílo spasení, chce vykoupit svět.

160 Věřme tedy, věřme bez malomyslnosti, neomezujme se pouze na lidské výpočty. Pro překonání překážek je třeba začít

pracovat, plně se vrhnout na úkol,
tak aby už samo toto úsilí nám
umožnilo nacházet i nové cesty. Zde
je univerzální lék na každou těžkost:
osobní svatost, odevzdanost Pánu.

Být svatý znamená žít tak, jak si přeje
naš nebeský Otec. Namítnete, že je to
těžké. Ano, je to vysoký ideál.
Zároveň však i snadný: dosažitelný.
Když někdo onemocní, někdy nelze
najít lék. V nadpřirozeném řádu se to
nestává. Lék je vždy po ruce: je to
Ježíš Kristus přítomný v eucharistii,
ten, který nám ostatně poskytuje
svou milost i v dalších svátostech,
které ustanovil.

Opakujeme tedy slovy i skutky: Pane,
věřím v tebe, stačí mi tvá
prozřetelnost, tvoje každodenní
pomoc. Neměli bychom od Boha
žádat velké zázraky. Měli bychom
naopak prosit, aby posilnil naši víru,
aby osvítil náš rozum, aby posiloval

naši vůli. Ježíš s námi stále zůstává a vždy jedná jako ten, který je.

Od začátku svého kázání jsem vás varoval před falešným stavěním se na roveň Bohu. Ať tě nepobuřuje poznání o tom, jaký jsi: jsi z hlíny. Neznepokojuj se. Protože ty i já jsme Boží děti – a toto je stavění se na roveň Bohu v dobrém smyslu toho slova –, od věčnosti jsme byli vyvoleni Božím voláním: *Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí* (Ef 1,4). My, kdo patříme Bohu, jsme jeho nástroji a přes svou osobní nedokonalost budeme silni, jestliže si stále budeme této slabosti vědomi. Míru naší vlastní slabosti nám určí pokušení.

Když pocítujeme skleslost nad svou vlastní ubohostí, je to vhodná chvíle k naprostému odevzdání se do rukou Božích. Vypráví se, že Alexandr Veliký jednou potkal žebráka, který

prosil o almužnu. Alexandr nařídil, aby ho udělali pánem nad pěti městy. Ten chudák celý zmatený vyděšeně zvolal: „Ale já jsem o tolik neprosil!“ A Alexandr odpověděl: „Ty jsi žádal podle svého, já ti dávám také podle svého.“

I ve chvílích, kdy si hlouběji uvědomujeme svou nedokonalost, se můžeme a máme dívat na Boha Otce, na Boha Syna, na Boha Ducha svatého s vědomím, že máme účast na Božím životě. Nikdy neexistuje dostatečný důvod pro ohlížení se dozadu (srov. Lk 9,62). Pán je vedle nás. Měli bychom být věrní, oddaní, plnit své povinnosti a nacházet u Ježíše lásku a povzbuzení, abychom uměli chápat chyby druhých a překonávat své vlastní. Tak každá skleslost – tvoje, moje, všech lidí – přispěje ke Kristovu království.

Uznávejme svoje neduhy, ale vyznávejme Boží sílu. Optimismus,

radost, pevné přesvědčení, že Pán nás chce použít pro své záměry, to vše by mělo utvářet křesťanský život. Jestliže se budeme cítit součástí církve, jestliže budeme vědět, že jsme podpírání pevnou skálou Petrovou a působením Ducha svatého, budeme správně plnit malé úkoly každého okamžiku: budeme se snažit každý den něco málo zasít. Pak se úroda ani nevejde do sýpek!

161 Končíme tuto chvíli modlitby. Připomeňte si vděčně nekonečnou Boží dobrotu – že při slovech proměňování se Kristus stává skutečně přítomným v hostii, se svým tělem, se svou krví, se svou duší i se svým božstvím. Klaňte se mu s úctou a zbožností, v jeho přítomnosti mu znovu nabídněte svou lásku, řekněte mu beze strachu, že ho máte rádi, poděkujte mu za tento každodenní důkaz jeho milosrdenství, tak plného porozumění, a udělejte si

předsevzetí, že budete s důvěrou přistupovat k svatému přijímání. Žasnu nad tímto tajemstvím lásky: Pán vyhledává mé ubohé srdce jako svůj trůn a neopustí mě, jestliže já sám se od něho neodloučím.

Budeme-li se posilovat Kristovou přítomností, žít se jeho tělem a zůstaneme-li mu věrni po celý svůj pozemský život, potom se v nebi budeme, spolu s Ježíšem a Marií, nazývat vítězi. *Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec? Ale Bohu díky! On nám popřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista (1 Kor 15,55.57).*

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/slavnost-bozeho-tela-cast-ii/> (24.03.2026)